



Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ἑπόμνημα

γιὰ τὴν ἀπόρριψη τοῦ συνοδικοῦ κειμένου
«Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

1. Πρῶτοι χωρὶς ἴσους οἱ Προκαθήμενοι. Ὑποκαθιστοῦν τὸ σῶμα τῶν Ἐπισκόπων
2. Πρῶτο σὲ σημασία καὶ κινδύνους τὸ θέμα: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»
3. Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος διεκδικεῖ πανορθόδοξη ἔγκριση
4. Προέλευση τοῦ συνοδικοῦ κειμένου καὶ κρυφῆς ἐπιδιώξεις του
5. Ἡ πανθομολογούμενη ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων
6. Ἀντὶ νὰ ἀναφερθοῦν στὴν ἀποτυχία τῶν Διαλόγων τὴν ἔκρουσαν
7. Ἀποκρύπτουν τὶς δυσμενεῖς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ Οἴκου-μενισμού καὶ μεθοδεύουν τὴν πανορθόδοξη ἀποδοχὴ του
8. Σημαντικοὶ σταθμοὶ τοῦ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος τῶν τελευταίων ἐτῶν
9. Προσθαφαιρέσεις καὶ ἀλλαγές στὸ συνοδικὸ κείμενο προσβάλλουν τὴν ἐκκλησιολογικὴ μας ταυτότητα
10. Τὸ παναιρετικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἀποτιμᾶται θετικὰ
11. Νεοεποχίτικος συγκρητισμὸς ἐπικίνδυνος στὰ κείμενα τοῦ Π.Σ.Ε.
12. Ἡ σκοτεινὴ καὶ γριφώδης παράγραφος 20. Ἡ ἐκκλησιαστικὴτητα καὶ τὸ βάπτισμα τῶν αἵρετικῶν
13. Τὰ φρικτὰ κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ τοῦ Πουσάν ἐγκρίνει ἡ Σύνοδος, ἀλλὰ τὸ κρύβει
14. Ἡ ἀστονομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ παράγραφος 22
15. Γιὰ τὶς συμπροσευχές οὔτε κουβέντα
16. Ἐπίλογος



Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἐν ὄψει τῆς λεγομένης Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 2016

Ἑπόμνημα γιὰ τὴν ἀπόρριψη τοῦ συνοδικοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» *

Μέρος Τρίτο

*Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης*

12. Ἡ σκοτεινὴ καὶ γριφώδης παράγραφος 20

Ἡ ἐκκλησιαστικότητα καὶ τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν

Ἡ πῖο προβληματικὴ καὶ ἐρεβώδης παράγραφος τοῦ κειμένου, σχεδιασμένα δυσερμηνευτῆ, εἶναι ἡ φέρουσα τὸν **ἀριθμὸ 20**.

Ἡδη πρὸ τῆς καθυστερημένης δημοσιοποιήσεως τῶν κειμένων, τὰ ὅποια ἦσαν ἄγνωστα ἀκόμη καὶ στοὺς ἐπισκόπους, καὶ μόνον σὲ ὀλίγους προνομιούχους γνωστά, πληροφορηθήκαμε ἀπὸ αὐτοὺς ὅτι προστέθηκαν στὸ προσυνοδικὸ κείμενο πρωτοποριακὲς καινοτόμες θέσεις πὺ ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν ἐγκυρότητα τοῦ βαπτίσματός των.

Οἱ προνομιούχοι αὐτοὶ γνῶστες τῶν κειμένων σὲ εἰσηγήσεις πὺ ἔκαναν σὲ συνέδριο πὺ ὀργάνωσε τὸ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν στὴ Μονὴ Βλατάδων (3-5 Δεκεμβρίου 2015) μὲ θέμα «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο» μᾶς ἀποκάλυψαν αὐτὰ πὺ θέλουν οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ συναγάγουν ἀπὸ τὴν ἀσαφῆ,

(*) Πηγή: http://aktines.blogspot.gr/2016/03/blog-post_88.html • Ἐπιμέλ., ὑπέριτλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

ἀκατανόητη καὶ δυσερμήνευτη **παράγραφος 20**, τὴν ὁποία θὰ ἐπι-
σεύουν ὡς νέα πανορθόδοξη ἀπόφαση ἐναντίον ὄσων ἀντιδροῦν
στὴν προώθηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ θὰ μᾶς κατηγοροῦν ὅτι
δὲν καταλαβαίνομε τὸ κείμενο.

Ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας, λοιπόν, δικαιολογημένα γνώστης
τῶν κειμένων, ἀφοῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος συμμετέχει καὶ στὴν κατασκευή τους κατὰ τὴν τελευταία
φάση, καυχώμενος γιὰ τὶς προσθήκες ἀπὸ τὶς ὁποῖες καὶ ἡ **παρά-
γραφος 20** λέγει ὅτι «*υἰοθετήθησαν ἐπὶ πλέον καὶ νέα παράγραφοι
λίαν σημαντικά, αἱ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν πανορθόδοξως θέσεις, αἱ
ὁποῖα κατὰ τὸ παρελθὸν εἴτε ἀμφισβητοῦντο εἴτε καὶ παραθεωροῦντο*».

Θεωρώντας δεδομένη τὴν πανορθόδοξη ἔκφραση μέσῳ κάποιων
ἐκπροσώπων, ὀριζομένων ὄχι πάντοτε δεόντως, προΐδεάζει ὅτι
ἡ Σύνοδος θὰ υἰοθετήσῃ θέσεις οἱ ὁποῖες στὸ παρελθὸν ἠμφε-
σβητοῦντο καὶ παρεθεωροῦντο, θὰ καινοτομήσῃ δηλαδὴ ἡ Σύν-
οδος καὶ δὲν θὰ εἶναι συνέχεια τῶν προηγουμένων Συνόδων,
Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν.

Καὶ ἀναφερόμενος στὴν γριφώδη **παράγραφος 20** τοῦ κειμένου
γράφει:

*«Ἐτέθησαν τὰ κανονικὰ κριτήρια (καν. 7ος τῆς Β' καὶ 95ος τῆς
Πενθέκτης) ὡς πρὸς τὴν προοπτικὴν τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ
Ὁμολογιῶν (§20). Διὰ τῆς παρουσίας παραγράφου προσδιορίσθησαν
πανορθόδοξως τὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν ἄλλων
Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, δὲν ἀμφισβητήθῃ ἡ ὑπαρξὶς
αὐτῶν καὶ “κατ’ οἰκονομίαν” ἀεγνωρίσθη τὸ συμφώνως πρὸς τὴν κα-
νονικὴν παράδοσιν, ὑποστατὸν καὶ ἔγκυρον τοῦ βαπτίσματος. Οὕτως ἐνι-
σχέται ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ὡς ἔκφρασις φιλανθρώ-
που διαθέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν λοιπῶν Χριστι-
ανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ἐνῶ ἀτονεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκριβείας».*

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς καὶ τί νὰ πρωτοσχολιάσῃ; **Ἐ**ν πρώτοις ὅτι φιλο-
λογικά, ἐννοιολογικά, κυριολεκτικά δὲν προκύπτουν αὐτὰ ἀπὸ
τὴν **παράγραφος 20**, ἡ ὁποία βέβαια γενικῶς ἔχει τὸ κακό της χάλι.

Ἄγει ἡ παράγραφος:

*«Αἱ προπτικά τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσ-
διορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἡδὴ
διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β' καὶ 95
τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν συνόδων)».*

Δὲν γνωρίζουμε ποιὸς εἶναι ὁ μεγάλος καὶ ἔμπειρος στὴν ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία συντάκτης αὐτῆς τῆς παραγράφου, πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅλοι ὅσοι τὴν ἐμπνεύσθηκαν ὅτι οἱ σκοποὶ τῶν δὲν εὐοδοῦνται· δὲν βγαίνει μὲ τίποτε ἢ ἐρμηνεῖα τοῦ μητροπολίτου Μεσσηνίας ἀπὸ αὐτὴν οὔτε τοῦ εἰδικοῦ καθηγητοῦ τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης Στ. Τσομπανίδη στὸ Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποία στὴ συνέχεια θὰ ἀναφέρουμε.

Ἀπὸ τὴν παράγραφο αὐτὴ σὲ σχέση μὲ τοὺς δύο κανόνες ποὺ παραθέτουν, ποὺ οὐσιαστικὰ εἶναι ἓνας διότι ὁ 95ος τῆς Πενθέκτης ἐπαναλαμβάνει αὐτολεξεῖ τὸν 7ο τῆς Β', προκύπτει ὅτι οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι καὶ οἱ προοπτικὲς τους προσδιορίζονται πράγματι καὶ πρέπει νὰ προσδιορίζονται ἀπὸ τὰ κανονικὰ κριτήρια τῆς διαμορφωμένης ἤδη παραδόσεως μὲ βάση ὄχι μόνο τοὺς δύο αὐτοὺς κανόνες, ἀλλὰ ὅλους τοὺς κανόνες ποὺ συμφωνοῦν μεταξὺ τους.

Μὲ βάση τὰ κριτήρια αὐτὰ ὅλοι οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι αἰρετικοί, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αἵρεση, καὶ νὰ προστεθοῦν στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετωπίζονται μὲ διπλὸ τρόπο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἴτε κατ' ἀκρίβειαν, εἴτε κατ' οἰκονομίαν. Ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ τὴν μὴ ἀναγνώριση τῶν μυστηρίων τους, γι' αὐτὸ καὶ ἀναβαπτίζονται ἡ οἰκονομία, ποὺ δὲν καταργεῖ τὴν ἀκρίβεια καὶ ἐφαρμόζεται ὑπὸ συγκεκριμένου ὄρου, τοὺς δέχεται χωρὶς βάπτισμα μόνο μὲ χρίσμα, ἀλλὰ μὲ λίβελλο, καὶ ἀποκήρυξη τῆς αἵρέσεως. Στὴν περίπτωση ποὺ ἐφαρμόζεται ἡ οἰκονομία καὶ δὲν τοὺς ἀναβαπτίζει ἡ Ἐκκλησία δὲν σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει καθ' ἑαυτὸ τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὴν αἵρεση, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς συνομιλητὲς μας στοὺς Διαλόγους, Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες. Τὸ ἀναγνωρίζει μόνον, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ ἀποκηρύξουν τὴν αἵρεση καὶ νὰ προστεθοῦν στὴν Ἐκκλησία.

Αὐτὸ πρέπει νὰ ποῦμε στοὺς ἑτεροδόξους, μὲ τοὺς ὁποίους συνομιλοῦμε στοὺς Διαλόγους, γιὰ νὰ τοὺς παρακινήσουμε ἀπὸ ἀγάπη νὰ ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία· αὐτὰ εἶναι ἀπαράβατα κανονικὰ κριτήρια, καὶ ὄχι νὰ τοὺς ξεγελοῦμε σὰν μικρὰ παιδιὰ λέγοντας πὼς ἀναγνωρίζουμε τὰ μυστήριά τους.

Γι' αὐτὸ οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου δὲν τόλμησαν νὰ παραθέσουν ἓναν ἀπὸ τοὺς δύο ἔστω κανόνες, διότι καὶ οἱ δύο κάνουν λόγο

γιὰ αἰρέσεις καὶ ὄχι γιὰ «χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες», καὶ τὸ σημαντικώτερο, ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα κατ' οἰκονομίαν, ὄχι αὐτῶν ποὺ παραμένουν στὴν αἵρεση, ἀλλὰ αὐτῶν ποὺ προστίθενται, ποὺ ἐπιστρέφουν στὴν Ἐκκλησία. **Ἄς** πείσουν, λοιπὸν τοὺς διαλεγομένους νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὄντως «διαμορφωμένη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση», γιὰ νὰ ἐφαρμόσει εἴτε τὴν ἀκρίβεια εἴτε τὴν οἰκονομία.

Ἀπὸ κανένα κανόνα δὲν προκύπτει ὅτι ὑπάρχουν «λοιπὲς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες», ἀμφισβητοῦν ὅλοι οἱ κανόνες τὴν ὑπαρξὴ ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ ὑποστατικὸ καὶ ἔγκυρο τοῦ βαπτίσματος, παρὰ μόνον κατ' οἰκονομίαν αὐτῶν ποὺ ἀφήνουν τὴν αἵρεση καὶ ἐπιστρέφουν, «προστίθενται» στὴν Ἐκκλησία.

Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παραθέσει πάμπολλες σύμφωνες γνώμες ἐγκύρων δογματολόγων καὶ κανονολόγων, καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πὼς μὲ τόση προχειρότητα γράφονται ἐπίσημα συνοδικὰ κείμενα.

Οἱ κανόνες εἶναι σαφεῖς, παραθέτουμε ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο τὸν 95ο τῆς Πενθέκτης ποὺ περιέχει ἐπὶ λέξει καὶ τὸν 7ο τῆς Β΄:

«Τοὺς προστιθεμένους τῇ ὀρθοδοξίᾳ, καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων, ἀπὸ αἰρετικῶν δεχόμεθα κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν τε καὶ συνήθειαν. Ἀρειανοὺς μὲν καὶ Μακεδονιανούς, καὶ Ναυατιανούς, τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς καθαρούς, καὶ Ἀριστεροὺς καὶ τοὺς Τεσσαρεσκαίδεκαίτας, ἤγουν Τετραδίτας καὶ Ἀπολιναριστὰς δεχόμεθα, διδόντας λιβέλλους, καὶ ἀναθεματίζοντας πᾶσαν αἵρεσιν μὴ φρονοῦσαν, ὡς φρονεῖ ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, σφραγιζομένους, ἥτοι χριομένους πρῶτον τῷ ἀγίῳ Μύρῳ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς ρίνας καὶ τὸ στόμα, καὶ τὰ ὦτα· καὶ σφραγίζοντες αὐτοὺς λέγομεν· Σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου. Περὶ δὲ τῶν Παυλιανιστῶν, εἶτα προσφυγόντων τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅρος ἐκτέθειται, ἀναβαπτίζεσθαι αὐτοὺς ἐξάπαντος. Ἐνομιανοὺς μέντοι τοὺς εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, καὶ Μοντανιστὰς τοὺς ἐνταῦθα λεγομένους Φρύγας, καὶ Σαβελλιανοὺς τοὺς νιοπατορίαν δοξάζοντας, καὶ ἕτερα ἅπαντα χαλεπὰ ποιοῦντας, καὶ πάσας τὰς ἄλλας αἰρέσεις, ἐπειδὴ πολλαὶ εἰσιν ἐνταῦθα, μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς Γαλατῶν χώρας ἐρχόμενοι, πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ ὀρθοδοξίᾳ, ὡς Ἑλληνας δεχόμεθα. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν, ποιοῦμεν αὐτοὺς Χριστιανούς, τὴν δὲ δευτέραν κατηχομένους· εἶτα τὴν τρίτην ἐξορκίζομεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἐμφυσῆν τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ ὦτα,

καὶ οὕτω κατηγοῦμεν αὐτούς, καὶ ποιοῦμεν χρονίζειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν Γραφῶν, καὶ τότε αὐτούς βαπτίζομεν. **Καὶ** τοὺς Μανιχαίους δέ, καὶ τοὺς Οὐαλεντινιανούς, καὶ Μαρκιονιστὰς καὶ τοὺς ἐκ τῶν ὁμοίων αἵρέσεων, **χρη̅ ποιεῖν λιβέλλους, καὶ ἀναθεματίζειν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν** τοὺς Νεστοριανούς, καὶ Νεστόριον, καὶ Εὐτυχέα, καὶ Διόσκορον, καὶ Σεβῆρον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξάρχους τῶν τοιούτων αἱρέσεων, καὶ τοὺς φρονοῦντας τὰ αὐτῶν καὶ πάσας τὰς προαναφερομένας αἱρέσεις, καὶ οὕτω μεταλαμβάνειν τῆς ἀγίας Κοινωνίας»²⁸.

Νὰ προσέξουν μάλιστα οἱ παρερμηνεύοντες τοὺς κανόνες καὶ ἀπειλοῦντες, ἀκόμη καὶ στὸ συνοδικὸ κείμενο, αὐτοὺς ποὺ κάνουν ἄριστα καὶ ἀντιδροῦν στὶς ἐκκλησιολογικὲς καινοτομίες τους, ὅτι θὰ εὑρεθοῦν οἱ ἴδιοι κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιτίμια τῶν κανόνων γιὰ τὶς παρεκτροπὲς ποὺ πράττουν στὸ συγκεκριμένο θέμα.

Γιατὶ λέγει ὁ ΜΣΤ' Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων:

«Ἐπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον αἰρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν· τίς γαρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ, ἢ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;».

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἐρμηνεύοντας πατερικὰ ὀρθόδοξα, καὶ ὄχι οἰκουμενιστικά, αὐτὸν τὸν κανόνα ἐνισχύει ὅσα προηγουμένως ἐλέχθησαν γιὰ τὴν φροντίδα καὶ μέριμνα νὰ ἐπιστρέψουν οἱ αἰρετικοί:

*«Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀποστρέφονται τοὺς αἰρετικούς καὶ τὰς τῶν αἰρετικῶν τελετάς. Μᾶλλον δὲ αὐτοὶ, οἱ αἰρετικοὶ δηλ., πρέπει νὰ ἐλέγχονται καὶ νὰ νουθετῶνται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους, μήπως ἤθελαν καταλάβουν καὶ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν πλάνην των»²⁹. **Τ**ὰ ἴδια ἀκριβῶς λέγει καὶ ἐπόμενως ΜΖ' Ἀποστολικὸς Κανὼν.*

Ἄς κάνουν τὸν κόπο οἱ εὐκολοὶ παρερμηνευτὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων νὰ διαβάσουν τὰ ἐκτενῆ σχόλια τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο Ἀποστολικούς Κανόνες καὶ θὰ καταλάβουν ποῖα εἶναι τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἱρέσεων, ἂν οἱ κανόνες ἀναγνωρίζουν ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἰρετικούς καὶ τὸ ἔγκυρο καὶ ὑποστατὸ τοῦ βαπτίσματος, καὶ ἂν *«ἀτνεὶ ἢ ἀρχὴ τῆς ἀκριβείας καὶ ἐνισχύεται ἢ ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας»*.

Ἄληθινὰ δὲν καταλαβαίνουν οὔτε τι λένε οἱ συντάκτες τοῦ κει-

28. Βλ. Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηδὸς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας. ΑΓΑΠΙΟΥ Ἱερομονάχου καὶ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ μοναχοῦ, Ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1990, σελ. 304.

29. Πηδάλιον, Αὐτόθι, σελ. 50-51.

μένου οὔτε περὶ τίνων διαβεβαιούνται³⁰. Τέτοια ἐπιποπλαιότητα γιὰ τόσο σοβαρὰ καὶ διαχρονικῶς λελυμένα θέματα εἶναι ἀδικαιολόγητη.

Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ ὅσα στὸ πατριαρχικὸ Συνέδριο τῆς Βλατάδων (3-5 Δεκεμβρίου 2015) εἶπε καὶ ὁ μνημονευθεὶς καθηγητὴς Στ. Τσομπανίδης.

Ἐντοπίζει ὀρθὰ ὅτι «ἐκτιμῶνται θετικὰ τὰ θεολογικὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς “Πίστη καὶ Τάξη” καὶ θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν ἀξιόλογο βῆμα στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση γιὰ τὴν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν (§21)».

Δὲν διστάζει μάλιστα νὰ ἐπαινέσει καὶ τὴν ἀπόφαση, τὴν φρικτὴ καὶ ἀπαράδεκτη, τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ νὰ ἰσχυρισθεῖ, φανερόντως τὶς προθέσεις τῶν συντακτῶν τοῦ προσυνοδικοῦ κειμένου, ὅτι στὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Διάσκεψη «ἐκφράζεται ἡ εὐαρέσκεια τῶν Ὁρθοδόξων γι’ αὐτὴν τὴν ἐξέλιξη». Δηλαδή, ἂν ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος δεχθεῖ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο, δέχεται καὶ τὰ φρικτὰ καὶ ἀνατρεπτικὰ τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσὰν (2013).

Ἐπαναλαμβάνοντας δὲ καὶ ὅσα ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας εἶπε γιὰ τὸ «ὑποστατὸ» καὶ «ἔγκυρο» τοῦ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν, βάσει τῶν κανόνων 7 τῆς Β΄ καὶ 95 τῆς Πενθέκτης, μὲ τὸ ἀνέρειστο καὶ κατὰ φαντασίαν σκεπτικὸ ὅτι σήμερα «ἀτонеὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκρῖβείας καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας» μᾶς δείχνει καὶ τὸν ἐφευρέτη αὐτῆς τῆς καινοτομίας, τὸν καθηγητὴ Βλ. Φειδᾶ.

Ποιοὶ ὅμως εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐρήμην τῆς πατερικῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ἐκκλησίας ἀνατρέπουν τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ τὴν σαφῆ ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας;

13. Τὰ φρικτὰ κείμενα τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε καὶ τοῦ Πουσὰν ἐγκρίνει ἡ Σύνοδος, ἀλλὰ τὸ κρύβει

Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὶ προσπαθοῦν νὰ ἐγκρίνουν καὶ νὰ περάσουν μὲ τὴν θετικὴν ἐκτίμησιν τῶν θεολογικῶν κειμένων τοῦ Π.Σ.Ε. θὰ κάνουμε μικρὴ μνεῖα τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσὰν (2013), ποὺ ξεσηκώσαν θύελλα διαμαρτυριῶν.

Μὲ ὅσα ἐκεῖ ἀποφάσισαν καὶ ὑπέγραψαν καὶ οἱ «Ὁρθόδοξοι»

³⁰. *Α΄ Τιμ.* 1, 6-7: «Ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν, θέλοντες εἶναι νομοδιδασκαλοὶ, μὴ νοοῦντες μήτε ἄ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται».

άντιπρόσωποι άρνούνται βασικά δόγματα τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, όπως τò δόγμα τής ένότητος καί καθολικότητος τής Έκκλησίας, άναγνωρίζουν τò βάπτισμα τών αίρετικών, τήν διαβόητη «βαπτισματική Θεολογία» ώς καί τήν πολυμορφία στήν διατύπωση τών δογμάτων τής πίστεως, νά λέγει δηλαδή γιά τήν πίστη ó καθένας ό,τι θέλει.

Έτσι π.χ. δέχονται ότι ή ένότητα τής Έκκλησίας δέν είναι δεδομένη αλλά ζητούμενη, ή Έκκλησία δηλαδή δέν είναι Μία κατά τò Σύμβολο τής Πίστεως αλλά πολλές, πού τώρα δέν έχουν όρατή ένότητα· αύτη θα έπιτευχθεί, όταν φθάσουν οί «έκκλησίες» στήν όρατή ένότητα, πράγμα πού σημαίνει άποδοχή καί τής προτεσταντικής αίρετικής διδασκαλίας περι άόρατης έκκλησίας όπου εκεί ύπάρχει ένότητα:

*«Έπαναβεβαιώνουμε ότι ó πρωταρχικός στόχος τής κοινωνίας τών Έκκλησιών στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών είναι νά προσκαλέσουμε ó ένας τόν άλλον σέ μιá όρατή ένότητα (§11) ... **Ο**ί Έκκλησίες πού είναι μέλη τοϋ ΠΣΕ, παραμένουμε άφοσιωμένες ή μιá στήν άλλη στòn δρόμο πρòς επίτευξη τής πλήρους όρατής ένότητας (§12)».*

Η Έκκλησία δέν είναι τώρα ούτε Καθολική, διότι όπως λέγει προκλητικά τò κείμενο, καί είναι νά άπορεί καί πάλι κανείς πώς τò υπέγραψαν τò κείμενο αύτò «Όρθόδοξοι άντιπρόσωποι»:

«Κάθε έκκλησία είναι ή Καθολική Έκκλησία καί όχι άπλά ένα μέρος της. Κάθε έκκλησία είναι ή Έκκλησία καθολική, αλλά όχι στήν όλότητά της. Κάθε έκκλησία εκπληρώνει τήν καθολικότητά της, όταν είναι σέ κοινωνία με τις άλλες έκκλησίες» (II, 6). Δηλαδή τώρα ή Έκκλησία δέν είναι Καθολική· θα γίνει Καθολική όταν ένωθεί με τις αίρεσεις καί τις ψευδοεκκλησίες.

Τò «βάπτισμα» καθορίζει πλέον τὰ όρια τής Έκκλησίας καί όχι ή κοινή όρθή Πίστη, ή Παράδοση καί ή Άποστολική Διαδοχή, τò βάπτισμα ανεξάρτητα άπό τò πώς γίνεται καί άπό ποιόν γίνεται άκόμη καί όταν γίνεται χωρίς νερό:

*«Όλοι οί βαπτισμένοι εν Χριστῶ είναι ένωμένοι στο σῶμα του... Έπάρχουν μερικοί πού δέν χρησιμοποιούν νερό στήν ιεροτελεστία τοϋ βαπτισματος, αλλά μετέχουν στήν πνευματική έμπειρία τής εν Χριστῶ ζωής» (III 8). **Κ**αί άλλου: «**Δ**ιαβεβαιώνουμε ότι ύπάρχει ένα βάπτισμα, όπως ακριβώς ύπάρχει ένα σῶμα καί ένα Πνεϋμα, μιá έλπίδα τής κλήσεώς μας, ένας Κύριος, μιá Πίστη ένας Θεός καί Πατέρας όλων μας» (III 9).*

Καί έπαναλαμβάνοντας τήν «Δήλωση» τοϋ Τορόντο καί οί «Όρθόδοξοι» δέχονται ότι είναι έλλιπές νά ανήκουμε στήν Όρθόδο-

ξη Ἐκκλησία· πληρέστερο εἶναι νὰ ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία ποὺ ἀνήκουν ὅλοι:

«Ἡ μετοχή στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πληρέστερη ἀπὸ τὴν μετοχή στὸ σῶμα τῆς δικῆς τους ἐκκλησίας. Ἐπομένως, ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιτύχουν μιὰ ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς δικῆς τους ἐκκλησίας καὶ ὁμολογοῦν τὸν Χριστὸ ὡς Κύριο» (III 9).

Ἔλες οἱ κακοδοξίες καὶ αἱρέσεις αὐτῶν τῶν ψευδοεκκλησιῶν δὲν εἶναι πλάνες, ἀλλὰ διαφορετικοὶ τρόποι διατύπωσης τῆς ἴδιας Πίστης καὶ ποικιλία χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος:

«Σὰς διαβεβαιώνομε ὅτι ἡ Πίστις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, εἶναι μία, ὅπως ἀκριβῶς ἓνα εἶναι καὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Παρὰ ταῦτα, εἶναι θεμιτὸ ἡ Πίστις αὐτὴ νὰ διατυπώνεται μὲ διαφορετικοὺς τρόπους» (II 5)³¹.

Αὐτὸ τὸ προφανὲς γκρέμισμα τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως συντελεῖται μὲ τὶς ἀποφάσεις καὶ τὰ κείμενα τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», τὶς τελευταῖες δεκαετίες, μὲ εὐθύνη αὐτῶν ποὺ τὶς ὑπέγραψαν καὶ αὐτῶν ποὺ τὶς ἐπαινοῦν καὶ τὶς προωθοῦν. Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μὲ καύχηση καὶ ἐπαίνους ἀναφέρθηκε στὶς ἀποφάσεις τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε. Τώρα θέλουν νὰ πάρουν καὶ πανορθόδοξη ἔγκριση καὶ ἐπικύρωση μὲσω τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Θα τὸ ἐπιτρέψουν αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι, τὴν πλειονότητα τῶν ὁποίων ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὰ νὰ λάβει μέρος στὶς ἐργαστίες τῆς Συνόδου; Ἡ «Σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» καὶ ἄλλα Ὀρθόδοξα σωματεῖα ἔπραξαν τὸ χρέος τους καὶ ἀνῆρσαν αὐτὲς τὶς ἐκτροπές, ὅπως τὸ ἔπραξαν καὶ εὐάριθμοι ἐπίσκοποι γιὰ τὸ ἐπόμενο χειρότερο κείμενο τοῦ Πουσάν.

Στὰ χνάρια τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε βάδισε καὶ ἡ ἐπόμενη 10η Γε-

31. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, βλ. ΦΙΛΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ «ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ», «Ἐνα ἐπαίσχυντο καὶ προδοτικὸ γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία κείμενο», *Θεοδρομία* 10, (2008) 130-140. Ἐπίσης, Τῆς αὐτῆς, «Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καμαρώνει γιὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», *Θεοδρομία* 10 (2008) 141-153. Τὶς φρικτὲς πλάνες τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε ἐπεσήμανε καὶ ἡ ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ σὲ κείμενό της μὲ τίτλο «Ἦσμεν τῶν Πατέρων σοφώτεροι!». Ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴ Μεγίστη Λαύρα», *Θεοδρομία* 13 (2011) 595-640. Ὑπάρχει ἐδῶ ἰδιαίτερο κεφάλαιο μὲ τίτλο: «Τὸ κείμενο τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, 2006, ὡς κατάργηση τῆς ἐκκλησιολογίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως», σελ. 628-634. Περιελήφθη καὶ στὴν μνημονευθεῖσα ἔκτακτη ἐκδοση τῆς *Συνάξεως Ὀρθοδόξων Ρωμηῶν «Φώτης Κόντογλου»* μὲ τίτλο «Ἀφιέρωμα στὴν ἀναίρεση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Τρίκαλα 2011.

νική Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Πουσάν τῆς Ν. Κορέας, ἡ ὁποία ἐξέδωσε κείμενο μὲ τίτλο «Δήλωσις Ἐνότητας» (Unity Statement) μὲ ἀπαράδεκτες ἐκκλησιολογικὲς θέσεις. **Ο**ἱ πλάνες αὐτὲς τοῦ κειμένου δικαιολογημένα προκάλεσαν τὴν ἀντίδραση πέντε ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν μητροπολιτῶν Κονίτσης Ἀνδρέου, Γλυφάδας Παύλου, Κυθήρων Σεραφεῖμ, Αἰτωλίας Κοσμᾶ καὶ Γόρτυνος Ἱερεμία, οἱ ὁποῖοι μὲ ἡμερομηνία 30 Ἀπριλίου 2014 ὑπέβαλαν πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐπίσημο κείμενο κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ΠΣΕ ἐν Πουσάν», στὸ ὁποῖο ἐκφράζουν τὴν βαθύτατη λύπη τους γιὰ ὅσες ἐκκλησιολογικὲς θέσεις συμφωνήθηκαν στὸ Πουσάν καὶ ζητοῦν στὸ τέλος νὰ ἀποχωρήσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε. καὶ νὰ παύσει νὰ συμμετέχει στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους. Ἀπὸ τὸ ἱστορικῆς σημασίας αὐτὸ κείμενο στὸ ὁποῖο δι' ἐπιφανῶν ἀρχιερέων ἐκφράζεται ὁ προβληματισμὸς γιὰ τὴν δῆθεν μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους καὶ στὸ Π.Σ.Ε. παραθέτουμε τὴν ἐνότητα «Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ πλάναι τοῦ κειμένου τοῦ Πουσάν»:

«Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίσημον κείμενον “Δήλωσις Ἐνότητος” (Unity Statement) τῆς 10ης Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεχόμενον (α) ὅτι καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν λοιπῶν “ἐκκλησιῶν” πρέπει νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν, **(β)** ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οὕσα Σῶμα Χριστοῦ, δὲν διέπεται παρὰ ταῦτα ἀναγκαιῶς ὑπὸ δογματικῆς ὁμοφωνίας, οὔτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ, **(γ)** ὅτι ὑφίσταται νῦν ἀόρατος ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ προσδοκᾶται ἡ ὁρατὴ ἐνότης τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, **(δ)** ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ “ἵνα πάντες ὦσιν ἓν”, δὲν ἔχει ἐκπληρωθῆ, ἀλλ' ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς τὸ καθῆκον τοῦτο, **(ε)** ὅτι ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐμπλουτισθῆ καὶ ὠφελῆθῆ ἐκ τῶν χαρισμάτων τῶν ἑτεροδόξων, **(στ)** ὅτι εἴμεθα ὑπόλογοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν ἐπιδιώκωμεν διαρκῶς τὴν χριστιανικὴν ἐνότητα πρὸς ὄφελος τῆς ἐξῴθεν καλῆς μαρτυρίας, **(ζ)** τὴν πονηρὰν ἀσάφειαν, ὅτι ὁ Θεὸς “πάντοτε μᾶς ἐκπλήσσει” καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία προοδεύει εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θείου θελήματος, **(η)** ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν νέοι τρόποι προσεγγίσεως τῶν θεολογικῶν διαφωνιῶν καὶ **(θ)** ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλληλένδετος μετὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κτίσεως.

Πέραν τούτων τὸ κείμενο (ι) ἔχει καὶ σαφῆ μὴ χριστιανικὸν οἰκολογικὸν προσανατολισμόν, ὀμιλοῦν περὶ ἀναμονῆς ἐγκοσμίου ἀνακαι-

νισμού τῆς κτίσεως καὶ ἐπιγείου εὐημερίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ περὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἀνθρωπίνης εὐθύνης, ποιεῖται δὲ λόγον **(ια)** καὶ περὶ συνεργασίας τῶν χριστιανῶν καὶ μεθ' ἑτεροθρήσκων ἢ ἀθρήσκων ὑπὲρ τῆς ἐπιγείου ταύτης εὐημερίας! **“Οὐδὲν θαυμαστόν”**, λοιπόν, ὅτι τὸ κείμενον χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν πασίγνωστον ἀποκρυφιστικὸν ὄρον **“ὀλιστικός”** ἐκ τοῦ μονισμού, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας (**“holistic mission-evangelism”**). **Υ**πονοούμενα ἀφίνει τὸ κείμενο καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς **“περιθωριακῶν”** τρόπων ζωῆς, ἄνευ διευκρινήσεων περὶ ἀμαρτίας καὶ μετανοίας, ἢ τελικὴ στόχευσις τῶν ὁποίων δέον νὰ συνεκτιμηθῇ μετὰ τῆς γενικωτέρας θετικῆς στάσεως τῆς Συνελεύσεως τοῦ Πουσὰν ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας»³².

14. Ἡ ἀστυνομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ παράγραφος 22

Ἄς σχολιάσουμε καὶ τὴν ἀστυνομικοῦ τύπου καὶ τρομοκρατικὴν στὴν ἐπιδίωξη, ἐντελῶς πρωτότυπη γιὰ συνοδικὸ κείμενο, **παράγραφος 22**, στὴν ὁποία οὐσιαστικῶς ἀπαγορεύεται σὲ ἄτομα καὶ ομάδες νὰ ἐκφράζουν τὴν γνώμη τους, γιὰτὶ δῆθεν οἱ σύνοδοι μόνον ἀποτελοῦν **«τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως»**.

Δὲν ἔχουν ἀκούσει ἢ διαβάσει, φαίνεται, οἱ λογιώτατοι συντάκτες τοῦ κειμένου πόσες ψευδοσυνόδους καὶ ληστρικὲς συνόδους ἔχει ἀπορρίψει ἢ συνειδησῇ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ ἀποτελεῖ τὸν ἔσχατο κριτὴ τῶν ἀποφάσεων, καὶ ὅτι ὅπως λέγει ἀξιωματικὰ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς κριτήριον γιὰ τὸ ἂν μία Σύνοδος εἶναι ἀληθὴς ἢ ψευδὴς εἶναι ἢ **«ὀρθότης τῶν δογμάτων»**³³.

Τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιολογικῶν πλανῶν ποῦ διατρέχει τὸ προσυνοδικὸ κείμενο δὲν ἀφήνει καμμία προοπτικὴ ἀποδοχῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ὅσες ἀπειλὲς καὶ ὅσα μέτρα καὶ ἂν ληφθοῦν ἔναντιον αὐτῶν ποῦ διαπιστώνουν τὶς δογματικὲς ἐκτροπὲς καὶ τὶς πλάνες.

Ἄπλῶς ἡ παράγραφος αὐτὴ φανερώνει ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου δὲν εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτῶν ποῦ γράφουν καὶ φοβοῦνται τὴν κριτικὴν, θέλουν ἐκ τῶν προτέρων νὰ θεωρήσου-

32. Ὁλόκληρο τὸ *Ἐπίγραμμα* τῶν πέντε μητροπολιτῶν βλ. εἰς *Θεοδρομία* 16 (2014) 69-94.

33. ΜΑΞΙΜΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ, *Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἔξορίᾳ*, ἤτοι ἐν *Βιζύῃ*, 12, PG 90, 148A: «...Ἐκεῖνας οἶδεν ἁγίας καὶ ἐγκρίτους συνόδους ὁ εὐσεβὴς τῆς Ἐκκλησίας κανὼν, ἃς ὀρθότης δογμάτων ἔκρινεν».

με ἀλάθητες τὶς ἀποφάσεις τους, στεροῦνται ἐπιχειρημάτων γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὸν ἀντίλογο καὶ ἐπιδιώκουν νὰ δεσμεύσουν τὴν Σύνοδο νὰ πάρει μέτρα ἐναντίον ὧσων δῆθεν «διασποῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄν ἦσαν βέβαιοι ὅτι αὐτοὶ ποὺ γράφουν εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Πατερικὴ Παράδοση καὶ μπορούσαν νὰ βάλουν στὰ συνοδικὰ κείμενα, ὅπως ἔκαναν οἱ προηγούμενες σύνοδοι, τὸ «ἐπόμενοι οὖν τοῖς θείοις Πατράσι», δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἀνησυχοῦν. **Εἶ**ναι μόνον κρίμα ποὺ μία σύνοδος ἀποδέχεται τὴν ἐμπάθεια καὶ τὴν κακία κάποιων προσώπων, ποὺ συνιστοῦν τὴν λήψη μέτρων ἐναντίον τῶν ἀντιλεγόντων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. **Φ**έρονται ἀγαπητικὰ πρὸς τοὺς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς καὶ ἀποστρέφονται τοὺς ἀδελφούς των Ὁρθοδόξους.

15. Γιὰ τὶς συμπροσευχὲς οὔτε κουβέντα

Δὲν μπορούμε, τέλος, νὰ παραλείψουμε νὰ ἐπισημάνουμε τὴν ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ τοῦ κειμένου γιὰ τὸ θέμα τῶν συμπροσευχῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἐμφανεστερὴ καὶ αὐθαδέστερη καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπὸ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ποὺ τείνει νὰ προσλάβει διαστάσεις ἐπιδημικῆς νόσου, μὲ βασικοὺς φορεῖς αὐτοῦ τοῦ συγκρητιστικοῦ ἰοῦ τοὺς πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα μέχρι τὸν Βαρθολομαῖο, μὲ τὶς κατὰ καιροὺς συναντήσεις καὶ ἀσεβέστατες συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἰρεσιάρχες πάπες τῆς Ρώμης. **Οἱ** συμπροσευχὲς αὐτὲς ἀποτελοῦν στὴν πράξη ἐφαρμογὴ τῶν αἰρετικῶν δογμάτων τῆς διευρυμένης ἐκκλησιολογίας, τῆς βαπτισματικῆς Θεολογίας κ.τ.λ. **Π**ροκαλοῦν ὅμως καὶ κατασκανδαλισμὸ πολλῶν Ὁρθοδόξων, τοὺς ὁποίους ὠθοῦν ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας οἱ ποιμένες δὲν προστατεύουν τὰ ἐκκλησιαστικά της σύνορα καὶ ἀφήνουν ὅλους τοὺς λύκους νὰ κατασπαράσσουν τὸ ποίμνιο.

Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν σχίσει τὰ πτυχία τους καὶ ὅλες τὶς ἄλλες θεολογικὲς διακρίσεις ὅσοι ψευδῶς ἰσχυρίζονται ὅτι δῆθεν ἡ μόνη συμπροσευχὴ ποὺ ἀπαγορεύεται μὲ τοὺς αἰρετικούς εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὴν Θ. Εὐχαριστία, τὸ συλλεῖτουργο. **Π**ρέπει νὰ ντρέπονται καὶ ὅσοι θεολογικὰ εἰσηγοῦνται αὐτὴν τὴν ἀποψη, ἀλλὰ περισσότερο ὅσοι τὴν ἐφαρμόζουν. **Δ**ιότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποδεικνύονται ἀγράμματοι καὶ ἀδιάβαστοι, ἔρχονται σὲ σύγκρουση διαχρονικὰ μὲ ὅλη τὴν Ὁρθόδοξη Πατερικὴ καὶ Ἱεροκανονικὴ Παράδοση, ποὺ ἀπαγορεύει ὅποιαδήποτε ἀπλή συμ-

προσευχή, ἀκόμη καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν». **Εὐ**τυχῶς ποὺ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχει μεγάλη διάδοση ὁ ἴδὸς τῶν συμπροσευχῶν, ἂν καὶ ἔχει προσβάλει ἀρκετοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ἐτήσια ἐβδομάδα συμπροσευχῶν τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ἰανουαρίου.

Γιὰ ἄρση κάθε παρεξηγήσεως γιὰ τὴν αὐστηρότητά μας παραθέτουμε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σχετικὸς κανόνες μόνον ἓναν, τὸν 45ο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου:

*«**Ε**πίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, αἵρετικοῖς συνευζάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω». Ἄντιδιαστέλλει, ἐδῶ ὁ Κανὼν τὴν ἀπλὴ συμπροσευχή, «αἵρετικοῖς συνευζάμενος μόνον», γιὰ τὴν ὁποία προβλέπει ἐλαφρότερη ποινή, τὴν τοῦ ἀφορισμοῦ, ἀπὸ τὴν διενέργεια, τὴν τέλεση κάποιας ἱεροτελεστίας, κορυφαία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ Θ. Λειτουργία. **Σ**’ αὐτὴν τὴν περίπτωση ἐπιβάλλει βαρύτερη ποινή, τὴν τῆς καθαιρέσεως, χωρὶς βέβαια αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπει τὴν ἀπλὴ συμπροσευχή, ἀφοῦ τὴν τιμωρεῖ μὲ ἀφορισμό.*

Ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος:

*«**Ο** παρὼν Κανὼν διορίζει, ὅτι ὅποιος Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος ἤθελε συμπροσευχηθῆ μοναχά, ἀλλ’ ὄχι καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ μὲ αἵρετικοὺς ἄς ἀφορίζεται. **Ε**πειδὴ ὅποιος μὲ τοὺς ἀφορισμένους συμπροσεύχεται (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι οἱ αἵρετικοί), πρέπει νὰ συναφορίζεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ι’ τῶν αὐτῶν Ἀποστόλων. **Ε**ἰ δὲ καὶ ἐσυγχώρησεν εἰς τοὺς αἵρετικοὺς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν κανένα λειτουργήμα ὡσὰν Κληρικοί, ἄς καθαίρηται, ἐπειδὴ ὅποιος Κληρικός συλλειτουργήσῃ μὲ καθηρημένους (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ αἵρετικοί, κατὰ τὸν β’, καὶ δ’, τῆς γ’) συγκαθαίρεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ια’ τῶν Ἀποστόλων».*

Μερικοὶ ἢ ξέχασαν καὶ τὰ λίγα ἀρχαῖα τοῦ Γυμνασίου ἢ μάλλον σοφιστικῶς πρὸς τὸ συμφέρον παρερμηνεύουν ἀπλὰ νοήματα³⁴.

Ἐπίλογος

Ἡ Γ’ Πανορθόδοξη Προσυνοδικὴ Διάσκεψη (1986), εἶχε ἐτοιμάσει καὶ ἐγκρίνει γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ δύο κείμενα: **α)** *Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον* καὶ **β)** *Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις*. **Σ**τὸ πρῶτο ἐδίδετο καλῆ

34. Πηδάλιον, ἐνθ’ ἄνωτ. σελ. 50-51.

εικόνα τῶν διμερῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ξεχωριστά, με ἀναφορὰ σὲ ὅλους τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους, καὶ στὸ δεύτερο γινόταν κυρίως λόγος γιὰ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ὡς κύριο ἐκφραστὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης.

Ἀπὸ τότε πέρασαν τριάντα χρόνια, (1986-2016) καὶ τὰ ὅποια ὄραματα καὶ οἱ ἐλπίδες γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ξέφτυσαν. **Οἱ** Θεολογικοὶ Διάλογοι ἀπέτυχαν παταγωδῶς, κατὰ μαρτυρίες τῶν ιδίων ποὺ τοὺς διεξάγουν, καὶ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» μὲ τὰ φρικτὰ καὶ προδοτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας κείμενα τοῦ Τορόντο (1950), τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (2006) καὶ τοῦ Πουσάν (2013) ἐξήγειραν τὶς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε δύο αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Γεωργίας νὰ ἀποχωρήσουν, ἐνωρίτερα καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, πολλὰς δὲ ἄλλες ὅπως τῆς Σερβίας τῆς Ρωσίας, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἔτοιμες, μερικὲς μάλιστα εἶχαν ἀποφασίσει, νὰ τὸ πράξουν. **Π**λῆθος ἀντιοικουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ὑπομνημάτων μὲ κορυφαῖο τὸ Ὑπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πρότειναν τὴν ἀποχώρησή μας ἀπὸ τὸν συγκρητιστικὸ Ὄργανισμὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Τὰ κείμενα ἐχρειάζοντο ὄντως ἐπικαιροποίηση, ἐν ὅψει τῆς νέας ζοφερῆς εἰκόνας καὶ προσαρμογῆ ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον. **Δ**υστυχῶς ἐγινε τὸ ἀντίθετο. **Γ**ιὰ νὰ ἀποκρυβοῦν ἢ ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ οἱ ἀρνητικὲς ἐξελίξεις στὸ χῶρο τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης, τὰ δύο ἀνεξάρτητα κείμενα ἐνοποιήθηκαν σὲ ἓνα, ἐγιναν προσθαφαιρέσεις παραγράφων, ποὺ ἀντὶ νὰ διαφωτίσουν, συσκοτίζουν τὴν κατάσταση, μὲ κύριο στόχο νὰ νομιμοποιηθεῖ μὲ ὑποπτες μεθοδεύσεις καὶ μὲ ὑποκλοπὴ τῶν ψήφων, κάτω ἀπὸ ἓνα ἀπαράδεκτο ἀντισυνοδικὸ μοναρχικὸ σύστημα ψηφοφορίας, ὁ ἀπὸ ὅλους ἀπορριπτόμενος Οἰκουμενισμός.

Ἀὐτὴν τὴν ἀκτινογραφία τοῦ συνοδικοῦ κειμένου προσπαθήσαμε νὰ παρουσιάσουμε καὶ εὐχόμεστε ὁ Θεὸς νὰ προστατεύσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Ἐκκλησία Του.

